

[POTUŁANIE SIĘ *sb n*

A sg potułani(e) się.

Sł stp, Cn, Linde brak.

Wędrowanie, włóczęga, tułaczka:

*Zwrot: »[kogo] w potułanie się wprawić« = skazać na tułaczkę: Mowi tak o sobie Abrahám do Abimelechá Krolá/ który mu wziął był żonę: Y było/ ábo y sftáło fię/ gdy mię w potułanie fię wpráwili Elohim/ Bog ábo Bogowie [*Postquam autem eduxit me Deus de domo patris mei Vulg Gen 20/13*]. *CzechRozsądek 49v.**

Synonimy: posmykanie, wędrowanie, wędrowka, włóczęga.

Cf **TUŁANIE SIĘ**

MC